

Dimarts III d'Advent

Text de l'Evangelí (Mt 21,28-32): En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Què us en sembla? Un home tenia dos fills. Va anar a trobar el primer i li va dir: ‘Fill, vés avui a treballar a la vinya’. Ell li va respondre: ‘No hi vull anar’. Però després se'n penedí i va anar-hi. Aquell home anà a trobar el segon i li digué el mateix. Ell va respondre: ‘De seguida, senyor’. Però no hi va anar. Quin d'aquests dos va fer la voluntat del pare?». Li responen: «El primer». Jesús els diu: «Us asseguro que els publicans i les prostitutes us passen al davant en el camí cap al Regne de Déu. Perquè vingué Joan per encaminar-vos a fer el que Déu vol, però no el vau creure. Els publicans i les prostitutes sí que el van creure; en canvi, vosaltres, ni després de veure això, no us heu penedit ni l'heu cregut».

«No hi vull anar’. Però després se'n penedí i va anar-hi»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem el pare que té dos fills i diu al primer: «Fill, vés avui a treballar a la vinya» (Mt 21,28). Ell li respongué: «‘No hi vull anar’. Però després se'n penedí i va anar-hi» (Mt 21,29). Al segon li digué el mateix. Ell li respongué: «De seguida, senyor»; però no hi anà... (cf. Mt 21,30). El que és important no és dir “sí”, sinó “obrar”. Hi ha una dita que afirma que «obres són amors i no bones raons».

En un altre moment, Jesús donarà la doctrina que ensenya aquesta paràbola: «No tothom qui em diu: ‘Senyor, Senyor’, entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel» (Mt 7,21). Tal com escriví sant Agustí, «existeixen dues voluntats. La teva voluntat ha de ser corregida per tal d'identificar-se amb la voluntat de Déu; i no la de Déu doblegada per tal d'emmotllar-se a la teva». En català diem que un nen “creu” quan obeeix: creu!, és a dir, identifiquem l'obediència amb la fe, amb la confiança en allò que ens diuen.

Obediència ve de la composició “ob-audire”: escoltar amb gran atenció. Es manifesta en l'oració, en no fer-nos “sords” a la veu de l'Amor. «Els homes tendim a “defensar-nos”, a adherir-nos al nostre egoisme. Déu exigeix que, en obeir, posem en exercici la fe. A vegades el Senyor suggereix el seu voler en veu baixa, allí en el fons de la consciència: cal romandre atents per tal de distingir aquesta veu i ésser-li fidels» (Sant Josepmaria Escrivà). Complir la voluntat de Déu suposa esdevenir sant; obeir no és ser simplement una titella en mans d'un altre, sinó interioritzar el que cal complir: i així fer-ho perquè “em dóna la gana”.

La nostra Mare la Verge, mestra en l'obediència de la fe, ens ensenyarà el mode d'aprendre a obeir la voluntat del Pare.